

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1294/2016
19.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Стефановић, адвокат из ..., против туженог „ВВ“ из ..., чији је пуномоћник Миша Барац, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.469/16 од 22.03.2016. године, у седници одржаној 19.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.469/16 од 22.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 822/14 од 19.11.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се пониште решења туженог о отказу уговора о раду број 91/12 и 92/12 од 23.02.2012. године. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да их тужени врати на рад и призна сва права по основу радног односа почев од дана престанка радног односа па надаље. Трећим ставом изреке, тужиоци су обавезани да накнаде туженом трошкове поступка у износу од 234.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр.469/16 од 22.03.2016. године, жалба тужилаца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су по основу уговора о раду на неодређено време били запослени код туженог, на пословима магационера до 23.02.2012. године кад им је радни однос престао оспореним отказима уговора о раду, коме је претходило писано упозорење од 16.02.2012. године о постојању разлога за отказ њихових уговора о раду, због повреда радних обавеза. На терет им је стављено да су дана 14.02.2012. године неоправдано пропустили да у службено возило пошиљки, утоваре све палете предвиђене за превоз и на тај начин онемогућили њихову благоремену доставу, чиме су нанели штету послодавцу и нарушили пословни улгод и репутацију. У образложењу наведеног решења наведено је да у службено возило нису утоварили све палете, међу којима и две палате пошиљаоца „ГГ“ за ..., који су били хитне природе и то како у возилу које је пошло из ..., тако и у возилу које је пролазећи кроз ... такође отишло за ..., иако је у тим возилима било довољно места за утовар спорних палета. Како је наредни дан био нерадни, као државни празник, тужиоци су својом кривицом учинили повреду радне обавезе због којих им је отказан уговор о раду.

Оцењујући истинитост чињеница наведених у оспореним решењима о отказу уговора о раду, утврђено је да тужиоци нису имали овлашћење да сами одлучују и праве селекцију које ће пошиљке бити послате, а које ће остати за превоз наредног дана, јер су због природе делатности туженог све оне хитне, а да је уобичајена пракса у таквим случајевима да радници обавесте руководиоца пословне јединице у ..., у чијој надлежности је организација процеса рада да оцени да ли одређена пошиљка може да сачека на превоз наредног дана или мора бити послата одмах. У хитним случајевима као што је овај, дешавало се да руководиоца центра сам превезе службеним возилом чак и само једну пошиљку у град доставе, како би се извршиле уговорене обавезе и оправдало поверење клијената. Ово тим пре што је у кругу магацина било слободних возила којима би палете могле бити достављене примаоцу, али да су тужиоци сами одлучили да палете оставе у магацину, како би се послале наредног дана, при чему нису имали у виду да је наредни дан као државни празник био нерадни, тако да је тек након приговора пошиљаоца, који је основано очекивао испоруку у уговореном року, првог дана након истека празника ова пошиљка била послата у одредиште.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужилаца оцењујући да су у конкретном случају учинили тежу повреду радне обавезе, што је отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ... 32/13), прописано је да послодавац може запосленом да

откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог у смислу понашања запосленог, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. У конкретном случају тужиоцима је стављена на терет повреда радне обавезе и дужности из члана 19. став б тачка 1. уговора о раду, јер нису поступајући несавесно, утоварили све пошиљке, односно палете у службено возило ради доставе, иако им је била предочена важност њихове доставе, чиме су онемогућили благовремену доставу наведених пошиљки и тиме послодавцу нанели штету и нарушили пословни углед и репутацију.

Имајући у виду садржину наведене законске одредбе, као и одредбе уговора о раду у контексту утврђених чињеница да наведеног дана нису утоварили све пошиљке, односно конкретно две палете пошиљаоца „ГГ“ у службено возило ради доставе, иако им је била предочена важност њихове доставе, односно да се ради о хитној испоруци, правилан је закључак нижестепених судова да су тиме учинили тежу повреду радне обавезе која им је стављена на терет и због којих им је отказан уговор о раду. Наиме, оцењујући наводе ревизије да су оба службена возила била већ попуњена палетама, те да је то био разлог због кога палете нису послате за ..., Врховни касациони суд подсећа да је у поступку утврђено да тужиоци о томе нису обавестили непосредног руководиоца, што је иначе била уобичајена пракса, поготову што је било слободних службених возила којима би се евентуално наведена пошиљка превезла и испоручила. Тужиоци су такође предвидели чињеницу да наведена пошиљка није могла бити достављена ни сутрадан, јер се радило о државном празнику односно нерадном дану, тако да је пошиљка испоручена тек на ургенцију пошиљаоца, што је свакако могло нанети штету и нарушити пословни углед и репутацију туженог, коме је хитна достава основна делатност.

Оцењујући наводе ревизије тужилаца који се односе на садржину оспорених решење о отказу уговора о раду, Врховни касациони суд налази да та решења садрже место, време и начин извршења повреде која им је стављена на терет, при чему из садржине образложења несумњиво произилази да је тужиоцима стављено на терет управо то што наведена пошиљка, њиховом кривицом, није послата на време, што је и утврђено у поступку пред судом, јер без обзира на чињеницу да није било места у два службена возила која су отишла за ..., постојала су и слободна службена возила за ту сврху, о чему су морали да обавесте своје претпостављене.

Из свих наведених разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић